

Arrest

nr. 173 972 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U verklaart bijna 18 jaar oud te zijn. U bent niet op de hoogte van uw exacte geboortedatum. U bent geboren in Kabul, waar u gedurende een jaar hebt gewoond. Vervolgens bent u met uw gezin verhuisd naar het district Dehbala gelegen in de provincie Nangarhar. Hier woonde u gedurende negen jaar. Vervolgens is uw gezin verhuisd naar de stad Jalalabad voor de job van uw vader. U woonde daar samen met uw beide ouders, uw grootouders van vaderszijde, uw broer en twee zussen.

Vanaf de leeftijd van acht jaar ging u naar school. U ging tot de zevende graad toen u ongeveer 16 jaar was. Uw vader was rechter aan het gerechtshof van Nangarhar, gelegen in de stad Jalalabad.

In de 6de maand van 1393 (omgezet naar de westerse kalender augustus-september 2014) was er een aanval op het gerechtsgebouw in Jalalabad. Uw vader overleefde deze aanval maar verschillende van zijn collega's stierven die dag. Drie maanden na deze aanval vond uw vader een dreigbrief van de taliban die bij uw huis was afgeleverd. Een week nadat deze brief gevonden werd, was u op weg naar huis met uw fiets van bij uw oom, die ook in de stad Jalalabad woont. Op de weg zag u plots een auto naar u toegereden komen met daarin gewapende mannen. Zij spraken u aan als zoon van de rechter en riepen naar u dat u diende te stoppen. U liet uw fiets achter en liep naar huis door de velden. Nadien ging u niet meer naar school. Vier of vijf dagen later, is uw vader niet meer thuis gekomen van zijn werk. U verklaart dat hij werd ontvoerd door de taliban. Uw grootvader ging hierop met de dreigbrief naar de politie maar zij konden niets meer doen. Een week hierna was u met uw broer in de bazaar. U werd opgebeld door uw moeder met de boodschap dat de taliban waren langs geweest op zoek naar u en uw broer. Hierbij hadden zij uw moeder en grootvader geslagen. Uw moeder vroeg u niet naar huis te komen en naar het huis van uw oom te gaan. Daar verbleef u tot uw grootvader en uw oom de reis van u en uw broer geregeld hadden.

U vertrok samen met uw broer Z., maar bent elkaar kwijt geraakt in Bulgarije. U hebt Afghanistan verlaten in de 10de maand van het jaar 1393 (december 2014 – januari 2015). U bent aangekomen in België op 8 juni 2015, waar u op 11 juni 2015 asiel aanvraag.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara, een dreigbrief van de taliban, zes attesten met betrekking tot de job van uw vader en de postenveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden verleend en dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat u de feiten die aan de grondslag daarvan zouden kunnen liggen niet aannemelijk gemaakt heeft.

Vooraleerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de job van uw vader als rechter uitermate oppervlakkig zijn. Gevraagd naar wat uw vader deed in zijn functie als rechter verklaart u dat u geen informatie heeft over wat hij deed (CGVS, pg. 10, 11). Gevraagd naar waar uw vader werkte, verklaart u de 'Supreme Court' en de 'civil court' in Jalalabad (CGVS, pg. 11). U verklaart dat in Nangarhar alleen de Supreme Court aanwezig was (CGVS, pg. 11). Beschikbare informatie geeft echter weer dat de Supreme Court van Afghanistan enkel gesitueerd is in de hoofdstad Kabul. Dat u verklaart dat uw vader daarvoor gewerkt zou hebben is dan ook verwonderlijk. Gevraagd naar de verschillende gerechtshoven die aanwezig zijn in Afghanistan, geeft u enkel als antwoord 'nee' (CGVS, pg. 11). Het is dus onduidelijk voor welk gerechtshof uw vader zou gewerkt hebben als rechter. Gevraagd naar de studies van uw vader verklaart u dat hij studeerde aan de Nangarhar Sharayat faculteit (CGVS, pg. 11). U verklaart niet te weten welke opleiding hij gevolgd heeft of hoeveel jaar hij hiervoor diende te studeren (CGVS, pg. 11). U weet ook niet hoeveel collega's die de functie als rechter uitoefenden uw vader zou gehad hebben (CGVS, pg. 12). U kunt ook geen enkele andere functie benoemen van personen die werkzaam zouden zijn in het gerechtshof (CGVS, pg. 13). U weet niet of uw vader alleen zaken behandelden of er meerdere rechters samen zetelde bij het beoordelen van een zaak (CGVS, pg. 12). Gevraagd naar de leidinggevende van uw vader hebt u ook hier geen antwoord op (CGVS, pg. 13). U verklaart dat uw vader ongeveer 20 minuten diende te wandelen naar zijn werkplaats (CGVS, pg. 11). Gevraagd naar de locatie van het gerechtshof is uw antwoord dat 'u denkt dat het voor de gevangenis van Nangarhar was'. Dit is toch een opmerkelijk antwoord omdat hieruit eerder blijkt dat u niet op de hoogte bent waar uw vader exact zou gewerkt hebben. U verklaart dat uw vader een zwarte jas droeg tijdens zijn functie als rechter (CGVS, pg. 13). U slaagt er niet in om deze meer specifiek te beschrijven. Dat u geen enkel specifiek element weet aan te brengen over het werk van uw vader ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat dergelijk persoon onderdeel was van uw gezin.

U verklaart dat ook uw grootvader in het verleden rechter zou geweest zijn (CGVS, pg. 6). Ook hij was dus een mogelijke bron van informatie over het werk van uw vader en de werking van het gerecht in Afghanistan. U verklaart nochtans dat u contact heeft gehad met uw grootvader sinds u in België bent, maar hem geen verdere vragen hebt gesteld (CGVS, pg. 18). U legt verder een heleboel documenten voor die betrekking zouden hebben op de functie van uw vader als rechter. Gevraagd naar de inhoud van deze documenten is uw antwoord opmerkelijk genoeg, dat u het niet weet en dat u de documenten zelf niet hebt bekeken (CGVS, pg. 3,4). Gevraagd om welke redenen u deze niet hebt bekeken, is uw verklaring dat u niets diende te doen met deze documenten en dat u deze voorlegt omdat er bij uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd werd naar documenten (CGVS, pg. 4). Deze houding geeft blijk van grote desinteresse in de job van uw vader die toch aan de basis zou liggen van de problemen die u zou gehad hebben in Afghanistan. Dit doet verdere twijfels reizen dat uw vader wel degelijk de functie als rechter zou bekleed hebben en of de problemen die u aanhaalt

werkelijk hebben plaatsgevonden. Geconfronteerd met het belang van de job van uw vader en uw ongeïnteresseerde houding ten aanzien van de documenten die u voorlegt, geeft u plots wel enkele elementen in verband met de opleiding die uw vader zou gevolgd hebben en bladert u door de documenten die u hebt neergelegd (CGVS, pg. 12). Dit kan echter maar weinig overtuigen in vergelijking met de gebrekkige concrete kennis over de job van uw vader.

U verklaart dat er een incident plaats heeft gevonden aan het gerechtshof tijdens de 6de maand van het jaar 1393 (augustus-september 2014), waarbij verschillende rechters zouden zijn gestorven nadat een zelfmoordaanslag gebeurde (CGVS, pg. 9 en 13). In objectieve informatie kon teruggevonden worden dat er een incident heeft plaatsgevonden aan het gerechtshof in Jalalabad in de maand juni van het jaar 2014. Hierbij wordt er echter nergens melding gemaakt van rechters die zouden zijn overleden. Wanneer u gevraagd wordt naar collega's van uw vader die gestorven zouden zijn die dag, kunt u er ook geen enkele benoemen (CGVS, pg. 13). Hoeveel mensen toen stierven kon u evenmin zeggen. U verklaart dat drie maanden na dit incident uw vader een dreigbrief ontving van de taliban, die hij thuis aantrof (CGVS, pg. 9 en 14). Gevraagd naar de inhoud van deze brief blijkt u hierover niets te kunnen vertellen. U verklaart deze niet bekeken of gelezen te hebben (CGVS, pg. 3, 4). Dat u geen enkel initiatief hebt genomen om achter de inhoud van deze brief te komen, geeft blijk van onverschilligheid ten aanzien van de gebeurtenissen die u zouden zijn overkomen. U verklaart dat u kunt lezen (CGVS, pg. 11), hoewel niet goed, dus met enige moeite had u achter de inhoud van deze brief kunnen komen. U verklaart verder dat wanneer de taliban ontdekken dat iemand werkzaam is bij de overheid, zij deze onmiddellijk doden (CGVS, pg. 14). Gevraagd naar de reden waarom uw vader dan eerst een dreigbrief zou ontvangen in plaats van onmiddellijk gedood te worden, is uw antwoord dat niemand wist dat uw vader rechter was (CGVS, pg. 14). Dit is echter geen verklaring voor het feit dat u eerst stelt dat de taliban onmiddellijk overgaat tot het doden van overheidsmedewerkers, maar dat ze naar uw vader dan eerst een dreigbrief zouden hebben gestuurd. Het is toch ook bijzonder dat u verklaart dat niemand op de hoogte zou zijn geweest dat uw vader de functie van rechter zou hebben gehad, die hij al 5 of 6 jaar zou hebben uitgeoefend en gezien u zelf beweert dat hij ook zaken waarbij de taliban betrokken waren behandelde (CGVS, pg. 11, 12).

Uw verklaringen met betrekking tot de verdwijning van uw vader zijn eveneens zeer oppervlakkig. Zo kunt u alleen vertellen dat uw vader werd meegenomen door talibanleden die later bij uw huis zouden zijn langs geweest op zoek naar u en uw broer (CGVS, pg. 16). Niemand zou gezien hebben van waar of hoe uw vader zou zijn meegenomen (CGVS, pg. 16). Een week nadat uw vader zou zijn ontvoerd kwamen talibanleden naar uw huis op zoek naar u en uw broer. Hierbij zouden uw moeder en grootvader geslagen zijn (CGVS, pg. 10 en 17). Wanneer u gevraagd wordt naar de reden waarom de talibanleden op zoek zouden zijn naar u en uw broer, hebt u geen antwoord (CGVS, pg. 17). De talibanleden zouden niet gezegd hebben tegen uw moeder waarom ze naar u en uw broer op zoek zouden zijn. Deze leden zouden ook niet gezegd hebben of zij al dan niet verantwoordelijk waren voor de verdwijning van uw vader (CGVS, pg. 17). Het blijft onduidelijk waarom de taliban u en uw broer zouden zoeken nadat zij mogelijk uw vader zouden hebben ontvoerd.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw taskara kan een bewijs zijn van uw herkomst en identiteit, die hier niet ter discussie staan. Echter dient hierbij te worden vermeld dat uw initieel opgegeven leeftijd niet overeenkomt met de leeftijd vastgesteld tijdens het onderzoek door de dienst Voogdij. U beweerde aanvankelijk op DVZ ongeveer zestien jaar te zijn bij aankomst (zie fiche NBMV punt). Na leeftijdsonderzoek is vastgesteld dat u op 24 juni 2016 ouder dan 18 jaar bent. Op het CGVS beweerde u dan weer 16,5 te zijn geweest bij uw vertrek en nu ongeveer 18 te zijn, u wist dit van uw moeder die zich op de taskara zou gebaseerd hebben (CGVS p. 5). Echter dient te worden vastgesteld dat deze leeftijd van ongeveer 18 nog steeds niet overeenkomt met de leeftijd vastgesteld door de Dienst Voogdij en waaruit blijkt dat u tien maanden geleden al minstens 18 jaar was. U legt vervolgens een dreigbrief voor die door de taliban bij u thuis zou zijn afgeleverd en zes documenten die betrekking hebben op de job van uw vader. Zoals eerder reeds aangehaald blijkt u hier niet eens de moeite gedaan te hebben om deze te bekijken. Dergelijke dreigbrief kan door eender wie zijn opgesteld. Het is bovendien opmerkelijk dat een appreciatiebrief van 2008 van uw vader uitgaande van de Nangarhar Islamic University spreekt over de "Share and Law Faculty", terwijl dit eigenlijk "Sharia" (and Law Faculty) zou moeten zijn. De authenticiteit ervan komt dan ook in het gedrang. De postenveloppe kan slechts aantonen dat u briefwisseling hebt ontvangen uit Afghanistan. In ieder geval hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten

bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele

zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel stelt verzoeker als volgt: "schending van de wet over de motivering van administratieve akten van 29.07.1991 ; afwezigheid van motivering, verkeerde motivering, schending van het beginsel van evenredigheid, machtsmisbruik; schending van het algemene beginsel van goede administratie ; schending van het beginsel volgens welk de overheid met alle aspecten van het dossier rekening moet houden; schending van Art.39/1 JUNCTO 39/2 VAN DE VREEMDELINGENWET"

Vervolgens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"1. Het CGVS schrijft onder meer dat de verklaringen van verzoeker over de job van zijn vader oppervlakkig zouden zijn. Dit is eigenlijk een subjectief conclusie van het CGVS, gezien de talrijke documenten die objectief aantonen dat de vader van verzoeker een rechter was. Het feit dat verzoeker bepaalde details van het gerechtelijke systeem in Afghanistan niet kent is helemaal normaal, gezien zijn leeftijd en zijn niveau van opleiding. Het CGVS erkent dat verzoeker een "heleboel documenten" heeft voorgelegd aangaande de job van zijn vader (p.2). Dat deze documenten over het hoofd worden gezien omdat verzoeker geen interesse toont voor de inhoud van de documenten is gewoon onbegrijpelijk. Verzoeker heeft zijn vader verloren ; die is geen rechter meer, wegens dood. Daarom voelt hij zich inderdaad niet- geïnteresseerd over wat zijn vader vroeger heeft gedaan. Al die zaken van het verleden wegen zwaar op hem; hij wil die zo snel mogelijk vergeten.

2. Het CGVS vindt verder niet aannemelijk dat verzoeker niet meer weet welke soort mensen zijn gestorven in een zelfmoordaanslag van augustus- september 2014. Gezien zijn leeftijd van toen is dat echter normaal dat hij die details niet meer kent. Mogelijks heeft hij die details nooit gekend. Hij was niet aanwezig bij de aanslag. En op die leeftijd wordt men, in Afghanistan, door de ouders en andere volwassenen niet verteld over de details van gruweldaden.

3. Over het algemeen kan men stellen dat het CGVS het bewijsmateriaal van verzoeker met meer soepelheid had moeten beoordelen. Er dient immers erop gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid, volgens het UNHCR HANDBOEK:

[...]

(paragraaf 196 UNHCR Handboek)

Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut.

[...]

(paragraaf 199 UNHCR Handboek)

4. Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze moet dan dus ook genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip.

In onderhavig geval, dient men echter te besluiten dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met voornoemde fundamentele aanwijzingen.

In een arrest van 2 oktober 2008 velde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest waarin volgende motivering en redenering te lezen staat:

“De Raad is de mening toegedaan eraan te moeten herinneren dat het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling tijdens het onderzoek van de asielaanvraag neerkomt te of de kandidaat-vluchteling al dan niet gegronde redenen heeft vervolgingen te vrezen omwille van motieven voorzien in het Verdrag van Geneva. De evaluatie van de geloofwaardigheid is enkel een nodige stap om op de bovenvermelde vraag te antwoorden, doch dient vermeden te worden dat deze stap de vraag zelf uit het oog doet verliezen. Ingeval van twijfels omtrent de waarachtigheid van bepaalde feiten of de eerlijkheid van de asielzoeker, neemt dit niet weg dat men zich niettemin moet buigen over het al dan niet bestaan van een risico voor vervolgingen die zou kunnen vaststaan of als zeker beschouwd zou kunnen worden, en dit ondanks bepaalde twijfels over overige elementen.

Er wordt dus nogmaals onderstreept dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaald element, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt gezocht omwille van de werkzaamheden van zijn vader als rechter. In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers verklaringen met betrekking tot de job van zijn vader als rechter uitermate oppervlakkig zijn, terwijl ook verzoekers grootvader, met wie hij nog contact heeft, ook rechter zou zijn geweest, (ii) verzoekers kennis van de aanslag op het gerechtsgebouw van Jalalabad niet overeenstemt met de informatie in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en bovendien gebrekkig is, (iii) verzoeker geen kennis heeft van de dreigbrief van de taliban die hij neerlegt en die niet in overeenstemming is met zijn verklaring dat de taliban onmiddellijk overgaat tot het doden van overheidsmedewerkers, (iv) verzoekers verklaringen met betrekking tot de verdwijning van zijn vader

eveneens zeer oppervlakkig zijn en het onduidelijk is waarom de taliban verzoeker en zijn broer zouden zoeken nadat zij mogelijk reeds zijn vader hadden ontvoerd, (v) de door verzoeker neergelegde stukken de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen en bovendien niet in overeenstemming zijn met de bevindingen van de Dienst Voogdij.

Waar verzoeker aanvoert dat hij *“bepaalde details van het gerechtelijke systeem in Afghanistan”* niet kent gezien zijn leeftijd en niveau van opleiding, dient erop gewezen dat aangezien verzoeker omwille van de job als rechter van zijn vader in België internationale bescherming vraagt, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot hetgeen bij deze job komt kijken. Dit klemde des te meer daar verzoeker verklaarde dat zijn grootvader, met wie hij vanuit België nog contact heeft, eveneens rechter zou zijn geweest. Tevens verklaarde verzoeker van zijn achtste tot zijn zestiende naar school te zijn gegaan, zodat zijn opleidingsniveau op zich geen afdoende verklaring vormt voor zijn gebrekkige kennis. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing niet gewezen op verzoekers gebrekkige kennis van *“enkele details van het gerechtelijk systeem in Afghanistan”*, maar betreft het kenniselementen die raken aan de kern van zijn asielrelaas. Dat hij niet geïnteresseerd is in wat zijn vader deed omdat deze overleden is en hij de zaken van het verleden zo snel mogelijk wil vergeten, is niet enkel een blote bewering – verzoeker verklaarde immers enkel dat zijn vader ontvoerd is maar maakte eerder geen enkele melding van de dood van zijn vader – maar duidt tevens eens te meer op verzoekers desinteresse, die niet te rijmen valt met de impact die de werkzaamheden van zijn vader op zijn verdere leven zouden hebben gehad.

Waar verzoeker aanvoert dat hij gezien zijn leeftijd op dat moment, niet weet wie stierf bij de zelfmoordaanslag van augustus-september 2014, dient er opnieuw op gewezen dat indien verzoeker, onder meer in het kader van deze aanslag in België internationale bescherming vraagt, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent terdege tracht te informeren. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) dat de aanslag op het gerechtsgebouw van Jalalabad plaatsvond in juni 2014. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist is of dat er in augustus-september 2014 nog een andere aanslag op het gerechtsgebouw van Jalalabad heeft plaatsgevonden.

Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

De precedentenwerking wordt niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. De foto's terechtzitting neergelegd doen aan het voorgaande geen afbreuk aangezien deze geenszins de voorgehouden familieband van de personen hierop afgebeeld met verzoeker bewijzen.

Gezien hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van

Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente analyse, die door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER